

RESSÒ DE LA PARAULA

Reptes sacerdotals

Aquella condició del sacerdot de viure entre el cel i la terra, explica moltes altres «tensions», que li afecten profundament i que constitueixen grans reptes, no fàcils de complir. Així, diu el manuscrit que glossem:

«Un sacerdot ha de ser, a la vegada, gran i petit, noble d'esperit, com de sang reial, simple i natural com un senzill pagès, un heroi de la conquesta de si, un home que s'ha batut amb Déu»

Insistim en la qüestió que aquestes aparents contradiccions no són més que l'aplicació al sacerdot de les antinòmies evangèliques que tot cristià ha de viure. Com ara, les antinòmies tan escandaloses de les Benaurances, que proclamen «feliç» a un que potser està plorant o pateix persecució per causa de la justícia... El sacerdot les viu d'una manera particular, degut al seu ministeri i a la seva posició dintre l'Església. Però qui entengui l'Evangelí podrà fàcilment entendre el que diem aquí del sacerdot.

Així, només obrir el Magníficat de Maria hom s'adona que, segons els criteris de l'Esperit, la grandesa es realitza en la petitesa, fins a confondre's amb ella. Crec que antigament era costum, o estava manat, que el sacerdot tornés a la sagristia després de la missa recitant interiorment el Magníficat. Un bon prevere es distingeix per la manera com prega amb el càntic de Maria. Tota la grandesa que pugui trobar-se en el seu ministeri, només és deguda a l'obra del Totpoderós, que ha mirat la seva humilitat. En ell, el «no res» (de la seva persona) és el lloc adient del «tot» (de l'amor de Déu).

Igualment, avesats als criteris evangèlics, no ens pot estranyar que en un senzill pagès pot haver-hi infinitament més noblesa d'esperit, que en un noble de llinatge, farcit de títols. La noblesa que se li demana al sacerdot és l'especial qualitat evangèlica, aquella espiritualitat treballada i aprofundida des de l'experiència. Una qualitat espiritual, que no el situa en una mena d'aristocràcia, separat dels «darrers» del món, dels qui no compten, sinó que, al contrari, l'empeny a trobar-se molt a prop d'ells, entre ells, perquè són precisament els amics «del Déu altíssim». I creiem que la simplicitat i la senzillesa evangèliques, si li faciliten al sacerdot la comunicació amb els més senzills, no les haurà de perdre, quan tracti amb els poderosos, els que manen, sempre tan complicats, havent-hi assegurat, naturalment, la clarividència i el bon seny.

És per això que el sacerdot és un home «esforçat», avesat a la lluita.

—El sacerdot sap què és lluitar contra el propi «jo», que demana constantment ser reconegut, distingit i valorat. I com aquest «jo», constantment exposat a la mirada dels altres, es resisteix a ser el darrer i aparèixer «com qui no compta».

—I sap també de les lluites amb Déu, tenint el poble al costat, com Moisès i Jacob, fins a ser vençut per Ell i la seva voluntat, sempre poderosa i salvadora.

—I sap que, tot i ser molts els treballs apostòlics, no pot més que acabar dient: «sóc un servent sense cap mèrit» (Lc 17,10).

Perquè a la fi, de qui és la grandesa, la noblesa i la victòria?

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

acceptar la purificació, a aprendre el perdó, però també la necessitat de justícia. El perdó no substitueix la justícia».

«L'Església ha de tornar a aprendre la penitència»

Dhan tingut un gran ressò en els mitjans de comunicació les paraules del Sant Pare en el seu viatge a Portugal, a Lisboa, al santuari de Fàtima i a Oporto. Ja en la conversa amb els periodistes durant el viatge d'anada —moment que recull la foto— el Sant Pare va dir que «les principals persecucions no procedeixen de fora, sinó dels pecats que hi ha dintre de la mateixa Església. El Senyor ha dit que l'Església patirà fins al final del món i avui això ho veiem d'una manera terrible». I va prosseguir indicant que, encara que «ho hem sabut des de sempre», l'Església té «una profunda necessitat de tornar a aprendre la penitència, a ac-

GLOSSA

Feu-nos respondre amb generositat

Un grup de matrimonis que rondan els quaranta anys, es reuneix cada mes a casa d'un d'ells. El consiliari, un religiós de la mateixa edat, els convidà a celebrar una de les reunions a la seva comunitat. Arribat el dia, es trobaren al vespre i començaren amb l'eucaristia compartida amb els religiosos de la comunitat acollidora. En el moment de la pregària dels fidels, una de les mares pregà així: «Pare, em sento ben acollida per la comunitat del nostre consiliari. En aquesta eucaristia us vull demanar per les vocacions al sacerdot. Veig el bé que ens aporta la presència del consiliari en el grup, com a colla i a cadascun de nosaltres personalment. Valoro el servei dels sacerdots en les comunitats. Per això m'atreveixo a demanar-vos, amb cert temor i respecte però amb confiança, que llenceu la vostra crida als nostres fills i que no sigui en va. Que tingueu resposta d'aquells que l'escoltin i la col·laboració joiosa de nosaltres, els pares». La resta de participants en la celebració assestiren tot dient «Us ho demanem, Senyor».

La mare que formula aquesta pregària demana que el Senyor es manifesti, i demana que creixi la capacitat de resposta de cada un dels fills per descobrir a què és cridat, i les concrecions de la seva vocació, de la seva crida personal. Cridat a què? I com? Descobrir la voca-

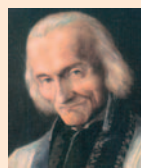
ció comuna: el seguiment de Jesús. Va més enllà, però. Amb generositat prega Déu que escampi la llavor de la vocació religiosa i sacerdotal entre els fills dels matrimonis del grup. Li demana que els doni capacitat generosa de resposta i la mateixa generositat als pares per respectar i acompanyar les crides. I ho fa amb «temor i respecte, però amb confiança», perquè la vocació d'un fill cridat al sacerdoti infon certament respecte i un cert grau de sacrifici, però també la confiança de saber que una resposta generosa donarà fruit en l'amor a totes les persones.

Aquesta mare se sent implicada en la comunió eclesial, responsable del servei dispensador de la caritat, de la continuïtat del servei ministerial presbiteral, de l'animació de la vida comunitària en la seva diversitat d'activitats, que tot això passa pel compromís personal i familiar, per la pregària constant i confiada, per acompanyar amb un esguard després la voluntat del Pare.

Respondre a la crida de l'Amor, per amor, perquè l'amor és la vocació fonamental de la persona: «Per tot això, sempre preguem per vosaltres, perquè el nostre Déu us faci dignes de la vocació que heu rebut; que amb el seu poder dugui a terme la vostra decisió d'obrir el bé i faci activa la vostra fe» (2Te 1,11).

Enric Puig Jofra, SJ

Pensaments de sant Joan M. Vianney

DNo hi ha res comparable a l'eucaristia. Déu posa la seva mirada sobre l'altar: «Aquest és el meu Fill estimat en qui m'he complagut». Quina missa hem d'oír? La missa de la parròquia, en què ens reunim per donar honor i glòria a Déu, on donem els avisos, on resem els uns pels altres, pels vius i pels morts...

DNo hay nada comparable a la eucaristía. Dios detiene su mirada en el altar: «Este es mi Hijo bien amado en quien me he complacido». ¿Qué misa debemos oír? La misa de la parroquia, en la que nos reunimos para dar honor y gloria a Dios, donde damos los avisos, donde rezamos los unos por los otros, por los vivos y por los muertos...

(Cura de Ars, Su pensamiento, su corazón, Editorial La Hormiga de Oro, Barcelona 1994)

EL COS I LA SANG DE CRIST

▶ Lectura del llibre del Gènesi (Gn 14,18-20)

En aquells dies, Melquisedec, rei de Salem, portà pa i vi. Com que era sacerdot del Déu Altíssim, beneí Abram amb aquestes paraules: «Que el Déu Altíssim, creador del cel i de la terra, beneeixi Abram. Beneït sigui el Déu Altíssim, que ha posat a les teves mans els teus adversaris». I Abram li donà el delme de tot el botí.

▶ Salm responsorial (109)

R. «Ets sacerdot per sempre, com ho fou Melquisedec».

Oracle del Senyor al meu Senyor: / «Seu a la meua dreta, / i espera que faci dels enemics / l'escambell dels teus peus». R.

Que el Senyor estengui lluny des de Sió / el poder del teu ceptre. / Impera enmig dels enemics. R.

«Ja eres príncep el dia que vas néixer, / tens la glòria sagrada des del si de la mare, / des del principi jo t'he engendrat». R.

El Senyor no es desdiu del que jurà: / «Ets sacerdot per sempre / com ho fou Melquisedec». R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 11,23-26)

Germans, aquesta tradició que jo he rebut i que us he transmès a vosaltres, ve del Senyor: Jesús, el Senyor, la nit que havia de ser entregat prengué el pa, i, dient l'acció de gràcies, el partí i digué: «Això és el meu cos, ofert per vosaltres. Feu això per celebrar el meu memorial». Igualment prengué el calze, havent sopat, i digué: «Aquest calze és la nova aliança segellada amb la meua sang. Cada vegada que en beureu, feu-ho per celebrar el meu memorial.» Així, doncs, cada vegada que mengeu aquest pa i beveu aquest calze anuncieu la mort del Senyor fins que torni.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 9,11b-17)

Un dia Jesús parlava del Regne de Déu a la gent i curava els qui en tenien necessitat. Veient que començava a fer-se tard, els dotze anaren a dir-li: «Acomiadeu la gent. Que vagin a passar la nit als pobles o a les masies del voltant, i puguin trobar-hi queviures; aquí és un lloc despoblada». Jesús els digué: «Doneu-los menjar vosaltres mateixos». Ells respongueren: «Només tenim cinc pans i dos peixos. ¿Hem d'anar nosaltres mateixos a comprar menjar per a tota aquesta gentada?» Tots plegats eren uns cinc mil homes.

Ell digué als deixebles: «Feu-los seure en grups de cinquanta». Els deixebles ho feren i tothom s'assegué. Jesús prengué els cinc pans i els dos peixos, alçà els ulls al cel, els beneí, els partí i els donava als deixebles perquè els servissin a la gent. Tothom en menjà tant com volgué i recolliren dotze coves de les sobres.

▶ Lectura del libro del Génesis (Gn 14,18-20)

En aquellos días, Melquisedec, rey de Salén, sacerdote del Dios altísimo, sacó pan y vino y bendijo a Abrán, diciendo: «Bendito sea Abrán por el Dios altísimo, creador de cielo y tierra; bendito sea el Dios altísimo, que te ha entregado tus enemigos.» Y Abrán le dio un décimo de cada cosa.

▶ Salmo responsorial (109)

R. Tú eres sacerdote eterno, según el rito de Melquisedec.

Oráculo del Señor a mi Señor: / «Siéntate a mi derecha, / y haré de tus enemigos estrado de tus pies.» R.

Desde Sión extenderá el Señor / el poder de tu cetro: / somete en la batalla a tus enemigos. R.

«Eres príncipe desde el día de tu nacimiento, / entre esplendores sagrados; / yo mismo te engendré, como rocío, / antes de la aurora.» R.

El Señor lo ha jurado y no se arrepiente: / «Tú eres sacerdote eterno, / según el rito de Melquisedec.» R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los corintios (1Co 11,23-26)

Hermanos: Yo he recibido una tradición, que procede del Señor y que a mi vez os he transmitido: Que el Señor Jesús, en la noche en que iban

a entregarlo, tomó un pan y, pronunciando la acción de gracias, lo partió y dijo: «Esto es mi cuerpo, que se entrega por vosotros. Haced esto en memoria mía.» Lo mismo hizo con el cáliz, después de cenar, diciendo: «Este cáliz es la nueva alianza sellada con mi sangre; haced esto cada vez que lo bebáis, en memoria mía.» Por eso, cada vez que coméis de este pan y bebéis del cáliz, proclamáis la muerte del Señor, hasta que vuelva.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 9,11b-17)

En aquel tiempo, Jesús se puso a hablar al gentío del Reino de Dios y curó a los que lo necesitaban. Caía la tarde, y los Doce se le acercaron a decirle: «Despide a la gente; que vayan a las aldeas y cortijos de alrededor a buscar alojamiento y comida, porque aquí estamos en descampado.» Él les contestó: «Dadles vosotros de comer.» Ellos replicaron: «No tenemos más que cinco panes y dos peces; a no ser que vayamos a comprar de comer para todo este gentío.» Porque eran unos cinco mil hombres.

Jesús dijo a sus discípulos: «Decidles que se echen en grupos de unos cincuenta.» Lo hicieron así, y todos se echaron. Él, tomando los cinco panes y los dos peces, alzó la mirada al cielo, pronunció la bendición sobre ellos, los partió y se los dio a los discípulos para que se los sirvieran a la gente. Comieron todos y se saciaron, y cogieron las sobras: doce cestos.

La multiplicació dels pans
(del Breviari i Missals Franciscans, any 1380,
Biblioteca Nacional de França)

COMENTARI

El Cos i la Sang del Senyor

La litúrgia d'aquest diumenge s'obre amb una lectura del llibre del Gènesi on trobem el sacerdot Melquisedec, rei de Salem, que ofereix pa i vi al patriarca Abraham i a la seva gent. Un episodi que la tradició cristiana ha llegit i interpretat en clau cristològica i eucarística. A la segona lectura, Pau recorda als cristians de Corint com Jesús va instituir l'Eucaristia en l'últim sopar i, a l'Evangeli, Lluç evoca la multiplicació dels pans que va tenir lloc a Betsaida, a la vora del llac de Genesaret.

La narració d'aquest miracle fa al·lusió a l'últim sopar, quan Jesús «prengué el pa, digué l'acció de gràcies, el partí i el donà als seus deixebles». Fixem-nos en les accions

del Mestre. Són les mateixes que ens ha transmès l'evangeli d'avui: «Jesús prengué els cinc pans i els dos peixos, alçà els ulls al cel, els beneí, els partí i els donà als deixebles perquè els servissin a la gent». I també són les mateixes que féu Jesús quan s'aparegué als deixebles d'Emmaús mentre anaven de camí: «prengué el pa, digué la benedicció, el partí i els el donà». Aquestes repeticions no són fortuïtes, sinó que són expressió del lligam que hi ha entre la multiplicació dels pans i el banquet eucarístic. En altres paraules, el miracle del pa i de la gent sadollada representa la comunitat de fidels que es reuneix al voltant del Crist en l'Eucaristia.

Així, doncs, la solemnitat del *Corpus Christi* ens recorda la centralitat de l'Eucaristia en la vida cristiana: Crist, que comparteix amb nosaltres el seu pa i el vi. L'Eucaristia és esperit i carn, és fe i caritat, és comunió amb Déu i comunió amb els germans.

Que la nostra vida sigui com el pa i el vi. «Mireu-los com s'estimen, el món pugui dir. Que el nostre testimoni sigui sal i llavor. En tu trobem la vida, Jesucrist, Senyor». Aquesta és la lletra d'un cant de comunió molt bonic, però, per damunt de tot, és l'expressió del nostre desig més profund.

Dra. Núria Calduch-Benages

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 2a setm.): 1Re 17,1-6 / Sl 120 / Mt 5,1-12 ■ **dimarts**: 1Re 17,7-16 / Sl 4 / Mt 5,13-16 ■ **dimecres**: 1Re 18,20-39 / Sl 15 / Mt 5,17-19 ■ **dijous**: 1Re 18,41-46 / Sl 64 / Mt 5,20-26 □ **divendres**: Ez 34,11-16 / Sl 22 / Rm 5,5b-11 / Lc 15,3-7 □ **dissabte**: Is 61,9-11 / 1Sa 2,1.4-5.6-7 / Lc 2,41-51 ■ **diumenge** vinent, XI de durant l'any (lit. hores: 3a setm.): 2Sa 12,7-10.13 / Sl 31 / Ga 2,16.19-21 / Lc 7,36-8,3 (o bé: 7,36-50).

FE CRISTIANA I SOCIETAT ACTUAL

L'Eucaristia fa l'Església i l'Església fa l'Eucaristia

Si l'Eucaristia fa l'Església i l'Església fa l'Eucaristia, es comprèn que el tercer sacrament de la iniciació cristiana sigui la visibilització del Cos de Crist que és l'Església. És oportú fer-ne memòria en la festa del *Corpus Christi*.

Dues són les realitats d'Església que es fan gairebé visibles en l'Eucaristia: la Comunitat dels seguidors de Jesús i la Presència viva, que promou el consegüent encontre de comunió dels fidels amb Jesucrist i amb el Pare en la unitat de l'Esperit Sant.

Ambdues realitats suposen una perspectiva d'escatologia inaugurada, que el cristià viu a la terra, però tot anticipant en la seva existència el do de la vida divina (do que pertany al cel, a Déu, al nivell escatològic).

En la celebració eucarística, els creients que hi participen són elevats a la categoria d'autèntica comunitat de

fe, per la qual cosa no és estrany que, des dels lligams establerts per la fe viva, pugui assolir també, a poc a poc o de cop, la consistència de l'amistat humana.

D'altra banda, la Presència lliurada de Crist, Pa de vida, a tots i a cadascun dels fidels, és no només una crida sinó també una veritable realització de la comunió del creient amb Crist, de forma que cadascú pot fer seva la dita de Pau: «Ja no sóc jo qui visc. És Crist que viu en mi» (Ga 2,20).

Aquesta comunió és fecunda i plena en la mesura que qui és portat per la fe a la comunió amb Crist —en l'ordre de l'ésser— es deixi portar també —en l'ordre de l'obrar— per la dinàmica del mateix Jesús, el Crist, el Fill de Déu, que s'anorrea i es dona als pobres i als indigents.

Josep M. Rovira Belloso

(*La fe cristiana en la societat actual*, Edicions 62)

DÉU NO TÉ POR

Dues figures emblemàtiques del camí cristià

Dues figures del catolicisme del segle xx, el germà Charles de Foucauld, mort a la fi del 1916, i la Mare Teresa de Calcuta, morta el 1997, han fet del tema de l'amor el centre de les seves vides.

El germà Charles de Foucauld, amb el seu lema *Jesús caritas*, proposa una presència religiosa i cristiana missionera, no pas sota l'aspecte de la predicació de l'Evangelí o de la cristianització, sinó com a simple compartir la vida dels més pobres en la fraternitat.

La mare Teresa de Calcuta ha insistit, partint de les misèries de l'Índia, en el paper dels pobres en la vida de l'Església i en valor de l'amor per a ells en l'existència cristiana. La seva figura ha atret l'atenció general per la força simple i decisiva del seu missatge.

El germà Charles de Foucauld, en els apunts del seu recés, exemplifica d'una manera molt clara la universalitat de l'amor, escrivint: «Veure en tothom Jesús». És l'ideal del *germà universal*, que viu en l'herència de Foucauld. Efectivament, llegim a les Constitucions: els germans (la congregació que ell es proposava fundar) «donaran l'almoina, l'hospitalitat i les medecines amb extrema caritat com a germans estimadíssims a tots aquells qui ho demanaran, cristians o infidels, bons o dolents. Envoltaran d'atenció particular els pobres i els infeliços, membres sofrents de nostre Senyor Jesús, i els pecadors i els infidels». Els infidels són els no cristians.

No es tracta sinó de dos exemples entre tants, al començament i a l'acabament del segle xx, per mostrar com el tema de l'amor representa una expressió decisiva de la universalitat de la vida cristiana en el món contemporani. El diàleg no comporta una relativització de la fe cristiana, sinó que més aviat l'expressa en profunditat.

Andrea Riccardi

(*Déu no té por*, Publicacions de l'Abadia de Montserrat)

SANTORAL

6. ✠ Diumenge. El Cos i la Sang de Crist. Sant Norbert (†1134), bisbe de Magdeburg, fund. premonstratens (Opraem, 1120); sant Artemi, l'esposa Càndida i la filla Paulina, mrs.; sant Marcel·lí Champagnat, prev., fund. Gns. maristes (FSM, 1817); sant Bertran d'Aquilea, bisbe. Beat Josep M. Peris (1889-1936, nat a Cinctorres, bisbat de Tortosa), mr., rector del Seminari de Barcelona.

7. Dilluns. Sant Robert, abat cistercenc; sants Pere, prev., i Vistremont, monjo, mrs. a Sevilla; beata Anna de Sant Bartomeu, vg. carmelitana, de Medina del Campo.

8. Dimarts. Sant Guillem, bisbe de York; santa Cal·lòpe, mr.; beat Jaume Berthieu, mr.

9. Dimecres. Sant Efreim (306-373), diaca siríac i doctor de l'Església; sant Marí, ermità; sants Prim i Felicià, mrs.; santa Pelàgia o Pellaia, vg. i mr.; beat Josep Anchieta, prev. jesuïta; beata Anna-Maria Taigi, mare de família.

10. Dijous. Sant Maurici, abat; sant Asteri, bisbe.

11. Divendres. El Sagrat Cor de Jesús; sant Bernabé, apòstol company de Pau, nat a Xipre, on morí; santa Maria-Rosa Molas i Vallbé (1815-1876), rel., de Reus, fund. Gnes. MdD de la Consolació, a Tortosa (CMC, 1858); sant Lleó III, papa (795-816); santa Adelaida o Alcía, vg. cistercenca.

12. Dissabte. L'Immaculat Cor de Maria; sant Joan de Sahagun, prev. agustí; beata Iolanda (o Violant), rel. franciscana; sant Onofre (o Nofre), anacoreta.

QUERIDOS ABUELOS

¡Nos hacen abuelos!

Es bien cierto: nos hacen abuelos. Es un auténtico regalo que alguien nos hace. Nosotros voluntariamente *nos hacemos padres* cuando nos ponemos a pro-

crear hijos, pero *nos hacen abuelos* cuando nuestros hijos deciden darnos nietos.

En la primera situación, la paternidad, empleamos el verbo de tiempo activo, mientras que en la segunda situación, cuando nos hacen abuelos, empleamos indefectiblemente la voz pasiva. Al fin y al cabo, es un espléndido regalo que nos hacen nuestros hijos entregándonos unos preciosos nietos.

También se dice que cada vez que nace un hijo, nacen abuelos. Y así, cuando los hijos se hacen padres, los padres de ellos se hacen abuelos. ¡Es ley de vida! Hay un refrán que dice «Los nietos son la primavera cuando ha llegado el otoño».

Además, nos lo ponen en bandeja porque estamos en el lugar más propicio para envejecer, en el país por excelencia de las personas mayores y muy mayores. ¿Sabe que España ocupa el cuarto lugar en el escalafón de países más envejecidos del mundo? (encabeza la lista Japón —con uno de cada cinco habitantes mayor de sesenta y cinco años— seguido de Italia y Alemania). Datos recientes de las Naciones Unidas sitúan nuestro país como el segundo más envejecido del planeta en 2050, con un 33% de la población mayor (Japón, con un 38%, ocuparía el primer lugar).

Si usted es abuelo o abuela me entenderá perfectamente. Y si no lo es ya lo verá. Cuando tu hijo o tu hija deposita en tus manos a ese bebé recién parido («Toma, papá, tu nieto»), en un santiamén rememoras el tiempo en que te entrenaste en la asignatura de la paternidad, y un estremecimiento te recorre el cuerpo ante una nueva asignatura: la de ser abuelo.

Dr. Paulino Castells

(*Queridos abuelos*, Ediciones Ceac, Barcelona 2010)

ENTREVISTA

INÉS COTS

Acompañament espiritual

Tot i que actualment la relació entre espiritualitat i psicologia no acostuma a ser matèria docent o de recerca, la Fundació Vidal i Barraquer —en col·laboració amb l'Escola Ignasiana d'Espiritualitat de Cristianisme i Justícia— integra aquesta peculiaritat d'estudi interdisciplinari, fruit de la seva indagació i experiència en el camp de la salut mental, a través d'un Postgrau d'Acompañament Espiritual, que enguany celebra la quarta edició. La Inés Cots és psicòloga clínica i coordinadora acadèmica del Postgrau (www.fvb.cat / 934 340 001).

Per què és necessària la formació en acompanyament espiritual?

En els darrers anys hi ha una demanda creixent de formació al voltant de l'acompanyament a les persones en totes les seves dimensions, tant en el camp teòric, com en el de l'experiència, tot integrant la dimensió espiritual i la psicològica de l'ésser humà. La tasca d'acompanyar es fa necessària en molts àmbits: treball social, sanitat, vida espiritual, processos de dol, malalts terminals... És important que hi hagi persones que sàpiguen escoltar profundament, que sàpiguen ajudar a veure llum en les seves dificultats i reptes.

En què consisteix el postgrau i quina experiència teniu de les edicions anteriors?

Aquest Postgrau és un servei per iniciar i progressar en l'acompanyament humà en diferents formes, des de la inspiració cristiana. Els tres eixos principals són: les sessions teòrico-pràctiques, les tutories personalitzades i el grup d'anàlisi d'experiències tipus *Balint*. Les tres edicions anteriors han estat molt positives com a enriquiment personal tant dels alumnes com de l'equip docent que hi ha participat.

Enguany incorporeu un mòdul dedicat al dol. Quin és el seu objectiu?

La formació específica d'acompanyament del dol comptarà amb la mateixa estructura que el Postgrau, amb una part teòrica i una altra experimental. L'objectiu és poder ajudar les persones que acompanyen el dol o volen fer-ho, tant oferint conceptes teòrics sobre la mort i el dol, els processos del dol, els diferents tipus de dols..., com també realitzant experiències pràctiques.

Oscar Bardají i Martín

AGENDA

CRÒNICA

Pasqua del malalt. El passat 9 de maig va tenir lloc aquesta celebració diocesana, a la Residència Mare Ràfols de Vilafranca del Penedès. El bisbe Agustí va presidir l'eucaristia, acompanyat a l'altar pel Delegat de Pastoral de la Salut, el Vicari general i altres preveres. En acabar la celebració, es va servir un petit refrigeri, mentre un grup local animava musicalment amb l'acompanyament d'harmones.

Congrés internacional «Una societat despersonalitzada. Propostes educatives». Del 13 al 15 de maig va tenir lloc aquest congrés, organitzat per la Universitat Abat Oliba de Barcelona. El bisbe Agustí, com a president de la Subcomissió de Seminaris i Universitats de la Conferència Episcopal Espanyola va celebrar l'eucaristia d'inauguració del congrés, el dia 13, a les 10 h, a la seu d'aquesta universitat.

Amb la comunitat parroquial de Sant Mateu, d'Esplugues de Llobregat. El passat dissabte 15 de maig el bisbe Agustí celebrà l'eucaristia en aquesta parròquia i va compartir amb el rector i els fidels el matí d'aquell dia, per tal de conèixer de prop les reformes realitzades al presbiteri i altres espais parroquials, que han permès d'equipar millor les instal·lacions del

ESGLÉSIA DIOCESANA

V Jornada Diocesana de la Família. Diumenge 16 de maig una cinquantena d'acollidors de promesos van assistir a la ponència de Mn. Xavier Morlans organitzada en aquesta Jornada, al voltant del document *Orientacions pastorals per a l'acolliment de promesos*, aturant-se en el primer dels continguts proposats: l'anunci de la fe en Jesucrist. Aquesta jornada va acabar a la Catedral amb l'Eucaristia presidida pel bisbe Agustí, amb la participació dels assistents a la conferència i altres matrimonis d'arreu del bisbat per celebrar així aquesta diada.

temple i dels locals. Per acabar, van compartir junts el dinar a l'escola Natzaret d'aquesta localitat.

39a Jornada Nacional del Moviment de Cristians de Pobles i Comarques de Catalunya. El diumenge 16 un centenar de membres del moviment es van trobar a La Llar de Sant Sadurní d'Anoia per aprofundir en el treball de la Campanya 2009-2010 del Moviment: «Comunicar i transmetre, avui». La ponència del Sr. Albert Sáez —director adjunt d'El Periódico— junt amb l'eucaristia de la tarda presidida pel bisbe Agustí, foren els moments centrals de la jornada. El dinar de germanor i la visita a unes caves arrodoniren una jornada preparada pels grups del Moviment a Sant Sadurní d'Anoia. El Moviment de Cristians de Pobles i Comarques aplega grups d'adults que volen aprofundir en la seva fe i el seu compromís envers la societat i l'Església i

és present en diverses comarques i diòcesis de Catalunya.

AGENDA

Trobada de final de curs per als preveres i diaques. 8 de juny. Són convocats tots els preveres i diaques de la diòcesi, amb l'objectiu de fer un resum-valoració de tot allò desenvolupat en funció de l'objectiu diocesà d'enguany: «L'anunci que neix del goig compartit», i també de l'Any Sacerdotal. També serà moment per a donar diferents comunicacions i notícies de les diverses delegacions diocesanes. Residència Mare Ràfols, Vilafranca del Penedès.

El Corpus i Càritas. Avui se celebra la festa del Cos de Crist, i, com a signe de l'amor de Jesús que se'ns dona en l'Eucaristia, la col·lecta d'aquesta diada va adreçada universalment a Càritas. Com a expressió d'aquesta estreta relació, Càritas Espanyola ce-

lebra habitualment aquesta diada amb una eucaristia a la seva seu central, a Madrid, en dates properes a la festivitat del Corpus. Enguany, serà el bisbe Agustí qui presidirà aquesta celebració, el proper dia 11.

Fase de rehabilitació conclusa a l'església de Santa Maria, de Sant Martí Sarroca. La restauració ha estat fruit d'un conveni de col·laboració entre el Departament de Cultura de la Generalitat, la Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, l'Ajuntament de la població i el Bisbat de Sant Feliu de Llobregat, pel qual s'han rehabilitat les façanes exteriors, el campanar i s'ha enderrocat una part de la rectoria per recuperar la visió de la totalitat del conjunt arquitectònic. El proper diumenge 13, a les 12 h el bisbe Agustí i l'alcalde de la localitat, Ramon Carbó, faran una visita al conjunt rehabilitat i a les 12.30 h hi haurà l'eucaristia, presidida pel mateix bisbe.

Fent camí cap a la Jornada Mundial de la Joventut 2011. La Creu de la JMJ és un element que ens convida a preparar-nos per a les Jornades Mundials de la Joventut. La Creu, que ja va ser present a Terrassa per a l'Aplec de l'Esperit, i que anirà visitant les diverses diòcesis catalanes, arribarà a la nostra divendres 2 de juliol, quan pujarà a Montserrat, amb el següent programa: 10 h Trobada a Can Massana (la Creu ve amb joves del bisbat de Vic des d'Igualada; caminada fins al monestir). 13 h Dinar a les places de davant del monestir. 17 h Inici dels tallers (punt de trobada davant del Centre de Coordinació Pastoral). 20 h Sopar a les places dels apòstols. 21 h Vetlla de pregària. La Delegació de Pastoral de Joventut convida vivament tots els joves a aquesta iniciativa que pot ser un bon moment de final de curs diocesà. Més informació: www.bisbatsantfeliu.org/santfeliujove.

ECO DE LA PALABRA

Retos sacerdotales

Aquella condició del sacerdote de vivir entre el cielo y la tierra explica otras muchas «tensiones», que le afectan profundamente y que constituyen grandes retos, no fáciles de cumplir. Así, dice el manuscrito que glosamos:

«Un sacerdote debe ser, a la vez, grande y pequeño, noble de espíritu, como de sangre real, simple y natural como un sencillo campesino, un héroe de la conquista de sí, un hombre que se ha batido con Dios»

Insistimos en que estas aparentes contradicciones no son más que la aplicación al sacerdote de las antinomias evangélicas que todo cristiano ha de vivir. Como, por ejemplo, las antinomias tan escandalosas de las Bienaventuranzas, que proclaman «feliz» a uno que tal vez está llorando o sufre persecución por causa de la justicia... El sacerdote las vive de una manera particular, debido a su ministerio y a su posición dentro de la Iglesia. Pero quien entienda el Evangelio podrá fácilmente entender lo que decimos aquí del sacerdote.

Así, nada más abrir el Magníficat de María se da uno cuenta de que, según los criterios del Es-

píritu, la grandeza se realiza en la pequeñez, hasta confundirse con ella. Creo que antiguamente era costumbre, o estaba mandado, que el sacerdote volviese a la sacristía después de la misa recitando interiormente el Magníficat. Un buen presbítero se distingue por la manera como reza con el cántico de María. Toda la grandeza que pueda encontrarse en su ministerio, sólo es debida a la obra del Todopoderoso, que ha mirado su humildad. En él, la «nada» (de su persona) es el lugar adecuado del «todo» (del amor de Dios).

Igualmente, acostumbrados a los criterios evangélicos, no nos puede extrañar que en un sencillo campesino pueda haber infinitamente más nobleza de espíritu, que en uno noble de linaje, lleno de títulos. La nobleza que se le pide al sacerdote es la especial calidad evangélica, aquella espiritualidad trabajada y profundizada desde la experiencia. Una calidad espiritual, que no le sitúa en una especie de aristocracia, separado de los «últimos» del mundo, de los que no cuentan, sino que, al contrario, le empuja a encontrarse muy cerca de ellos, entre ellos, porque son precisamente los amigos «del Dios altísimo». Y creemos que la simplicidad y la sencillez evangélicas, si le facilitan al sacerdote la comunicación con los

más sencillos, no las tendrá que perder, cuando trate con los poderosos, los que mandan, siempre tan complicados, habiendo asegurado, naturalmente, la clarividencia y la cordura.

Es por ello que el sacerdote es un hombre «esforzado», acostumbrado a la lucha.

—El sacerdote sabe qué es luchar contra el propio «yo», que pide constantemente ser reconocido, distinguido y valorado. Y como este «yo», constantemente expuesto a la mirada de los otros, se resiste a ser el último y aparecer «como quién no cuenta».

—Y sabe también de las luchas con Dios, teniendo el pueblo al lado, como Moisés y Jacob, hasta ser vencido por Él y su voluntad, siempre poderosa y salvadora.

—Y sabe que, a pesar de ser muchos los trabajos apostólicos, no puede más que acabar diciendo: «soy un siervo sin ningún mérito» (Lc 17,10).

Porque al fin y al cabo, ¿de quién es la grandeza, la nobleza y la victoria?

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat